

Bratia a sestry,

dnes je pred nami záverečný oddiel z Listu veriacim v meste Efez. Celý list sa končí požehnaním, ale ešte predtým sa tam píše o modlitbe. Výzva k modlitbám nasleduje hneď po opise výzbroje Božieho bojovníka. Tam sa píše, aby sme mali aj meč ducha, ktorým je Slovo Božie.

Boh k nám hovorí a Jeho slovo je pre nás posilnením a obranou. Vzťah človek a Boh nie je tvorený iba monológom zo strany človeka. Dostali sme veľkú výsadu! Smieme sa rozprávať priamo s Bohom. Nie je to len výsada, ale z dnešného úseku sa dozvedáme, že je to aj naša povinnosť. „Modliedajte sa v každom čase!“

Môže nastať čas, že bude zakázané modliť sa. Zažil to napr. Daniel. Keď bol ako otrok v Babylone, bolo tamojšou svetskou vrchnosťou nariadené, aby sa nikto nemodlil k svojmu bohu. Bolo dovolené prednášať svoje prosby iba kráľovi. Daniel toto nariadenie nepočúvol a naďalej sa modlil k svojmu Bohu. Trikrát denne chválil Boha. Zmenil sa čas. Vonkajšie podmienky boli pre vieru nepriaznivé. Daniel si aj napriek hrozbe trestu smrti zachoval svoju vieru a zostal verný Bohu.

Ďalšou prekážkou pri modlitbe môže byť momentálne vnútorné rozpoloženie daného človeka. Deje sa to hlavne vtedy, keď sa stane niečo zlé, smutné alebo bolestivé. Aj veriaci človek môže prísť do štádia, že sa mu nebude chcieť modliť. Hoci je to ťažké, v modlení nemáme ustávať ani vtedy, keď sa nám deje niečo zlé.

Najlepším príkladom je pre nás náš Pán, Ježiš Kristus. Vzorová je Jeho modlitba v Getsemanskej záhrade. Modlil sa k Bohu, aj keď už vedel, že bude musieť zomrieť. Povedal Bohu, čo ho trápi, ale modlil sa, aby sa stala Božia vôľa. Alebo sa môžeme zamyslieť nad Ježišovou modlitbou, keď bol na kríži. Vtedy povedal: „Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil.“ Nieкто by mohol namietat', že to predsa nie je žiadna modlitba, ale iba obyčajná výčitka Bohu a možno aj zjavný prvý prejav konca viery. Nie je pravda, že by to bola výčitka! Nie je to ani zvolanie, ktoré bolo až vtedy vymyslené. Ježiš sa aj na kríži modlil, a to slovami zo začiatku 22. žalmu. Daný žalm tvorí modlitbu človeka, ktorý sa aj v bolesti a trápení snaží pochopiť svoju zlú situáciu. Inými slovami: „Bože, k akému účelu, si to všetko dopustil? Prečo sa to deje?“ Je to modlitba, skrze ktorú sa veriaci človek skláňa pred Bohom a uznáva, že všetko, čo Boh dopustí, má svoj význam.

Všetky žalmy môžu byť pre nás inšpiráciou v našich modlitbách. Ja sám som sa nedávno cítil presne ako autor 3. žalmu. Väčšina žalmov sú žalospevy. Hoci ľudia, ktorí žalmy písali, zakúšali mnohé bolesti, nevedlo ich tomu k tomu, aby sa modliť prestali. Aj keď nerozumeli, prečo sa deje toľko zlých vecí a možno sa vo vnútri aj samých seba pýtali, prečo to Boh dovolil, predsa sa vždy vkladali do Božích rúk.

Ďalej sa dozvedáme, že sa máme modliť vytrvalo. Modlitbu máme pravidelne opakovať. Nie preto, že keď viackrát povieme to isté, tak sa to potom stane, ale preto, že v modlitbe chválime Boha a prosíme Ho o pomoc. Byť vytrvalý v modlitbe je znakom toho, že vieru berieme vážne a že chceme žiť vo vzájomnom rozhovore s našim Stvoriteľom, Vykupiteľom a Posvätitelom.

Autor listu prosí veriacich v Efeze, aby sa modlili za svätých, teda za kresťanov. Zároveň ich prosí, aby sa modlili aj za neho, aby zjavne zvestoval tajomstvo evanjelia. Evanjelium je správa pre každého, a predsa nie je mnohými s nadšením akceptované. Mnohí nechápu, prečo by mali veriť v Ježiša. Evanjelium im tak zostáva zahalené tajomstvom. Toto tajomstvo môže byť odkryté, ale iba skrze Ducha Svätého, ktorý je našim Radcom. Pavol napísal v liste do Ríma: „Každý človek totiž, ktorý by vzýval meno Pánovo, bude spasený. Ale ako budú vzývať Toho, v koho neuverili? A ako uveria v Toho, koho nepočuli? A ako počujú bez kazateľa? A ako budú kázať, ak nie sú poslaní?...“ (Rim 10, 13-15) Vo svojich modlitbách pamätajme aj na tých, ktorí kážu evanjelium, aby ľudia mohli počuť tajomstvo evanjelia, aby mohli uveriť a spoznať večnú záchranu.

List do Efezu sa končí dvojitým požehnaním. Prvé je: „Pokoj bratom a láska s vierou od Boha Otca a Pána Ježiša Krista.“ a druhé: „Milosť so všetkými, ktorí nehynúcou láskou milujú nášho Pána Ježiša Krista.“ V oboch sa spomína láska. Apoštol Pavol v 1. liste do Korintu v známom úseku nazvanom hymna lásky uvádza: „Teraz však zostáva viera, nádej, láska, to troje, ale najväčšia z nich je láska.“ (15, 13)

Boh nám dáva pokoj, milosť, vieru a zahrňa nás obetavou nesebeckou láskou agapé. Takáto láska má vychádzať aj z nás. Vo svojich modlitbách ďakujeme Bohu za Jeho lásku a prosíme Ho o to, aby sme nielen prijímali, ale vedeli aj dávať. Chváľme Boha za každý dobrý dar a neberme ľahkovážne to, čo nám zveril. Amen.

Vypočujme si slová vyslania, ako sú napísané v Evanjeliu podľa Matúša v 21. k.:

„A dostanete všetko, o čokoľvek budete prosiť v modlitbe s vierou.“

Pokoj Boží, ktorý prevyšuje každý ľudský rozum, nech háji a ochraňuje vaše srdcia i vaše mysle v Ježišovi Kristovi, našom Pánovi. Amen.